

TEATRE NACIONAL
DE CATALUNYA

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

ISLÀNDIA

Lluïsa Cunillé

Sala Petita

05/10/17 — 05/11/17

#islàndiaTNC

TEATRE NACIONAL
DE CATALUNYA

Islàndia

Informació pràctica

Sala Petita
05/10/17 — 05/11/17
#islàndiaTNC

Horaris:

Dimecres a les 19 h
De dijous a dissabte a les 20 h
Diumenge a les 18 h

Durada:

2 hores

Funció amb audiodescripció i subtitulació

Dissabte 21 d'octubre de 2017 a les 20 h
Diumenge 22 d'octubre de 2017 a les 18 h

Publicació

Islàndia i *Teatre reunit (2007/2017)*, de Lluïsa Cunillé, en col·laboració amb Arola Editors

Llibres disponibles a taquilles i a la web del TNC: www.tnc.cat

Publicació del llibret d'estrena 3 €

En venda al personal de sala mentre l'espectacle estigui en cartell

Preu:

- Preu general: 23 €.
- Preu 50%: 11,5 €. Dimecres, dijous, dissabte tarda i diumenge: joves de fins a 35 anys i aturats. Tots els dies: Carnet Jove. Cal presentar l'acreditació corresponent.
- Preu especial: 19,5 €. Compra abans de l'estrena, dia de l'espectador (dimecres), abonats TNC (entrades fora d'abonament), grups (+10 persones), +65 anys, discapacitats i famílies nombroses, monoparentals i d'acollida. Divendres i dissabte nit: joves de fins a 35 anys i aturats, tots els dies. Cal presentar l'acreditació corresponent.

Islàndia

Activitats i publicacions entorn de l'epicentre Cunillé

El Teatre Nacional de Catalunya no vol ser només un espai d'exhibició d'espectacles, sinó sobretot un espai de reflexió i articulació de les arts escèniques catalanes.

Per això, dediquem un gran esforç al llarg de la temporada a totes les activitats «complementàries», entre les quals hi ha projectes de llarg recorregut amb algunes de les principals institucions culturals públiques catalanes.

Conversa amb Xavier Albertí

Conversa

Bibl. Guinardó – Mercè Rodoreda

09/10/17, 19 h

Activitat gratuïta

El periodista Albert Lladó dialoga amb diferents directors de la temporada per aprofundir en la seva lectura sobre el muntatge que han presentat al TNC. Cicle organitzat amb les Biblioteques de Barcelona, que té lloc a diferents biblioteques de la ciutat.

Cicle de cinema Per amor a les arts

Cicle de pel·lícules

10/10/17

Filmoteca de Catalunya

La Filmoteca de Catalunya organitza el cicle de pel·lícules *Per amor a les arts* que vol posar la mirada en la relació entre el cinema i altres disciplines artístiques, com per exemple el teatre. La pel·lícula que es projectarà en relació amb *Islàndia* és *Amerika Klassenverhältnisse* (Straub-Huillet 1984).

Presentació a la llibreria Nollegiu

Activitat

16/10/17, 19 h

Llibreria Nollegiu

Activitat gratuïta

Islàndia

En col·laboració amb algunes llibreries de Barcelona, el TNC presentarà algunes publicacions d'obres de la temporada 2017/2018 editades per Arola Editors.

Col·loqui al TNC amb Enric Juliana

Col·loqui

Sala Petita del TNC

20/10/17, en acabar la funció

Activitat gratuïta

Els col·loquis sobre els espectacles compten amb la presència d'una persona destacada de la nostra cultura i els membres de la companyia. Una ocasió única per aprofundir en cada proposta escènica amb la mirada particular d'un espectador privilegiat.

Lectura de *Boira* de Lluïsa Cunillé

Lectura dramatitzada

Sala Petita

24/10/2017, 20 h

En una ciutat d'algun país de l'Europa de l'est, una dona s'ha trobat amb el seu vol cancel·lat per culpa de l'espessa boira que cobreix tota la ciutat. Mentre espera un vol per a l'endemà a primera hora, decideix llogar una habitació en un pis particular on viu un matrimoni amb moltes ganes de saber qui és aquesta misteriosa viatgera que passarà la nit a casa seva.

Amb: Nao Albet, Mercè Arànega, Ricard Borràs, Montse Germàn, Lluís Soler.

Espectacle

Après moi, le déluge, de Lluïsa Cunillé i Miquel Ortega amb direcció de Jordi Prat i Coll.

Sala Tallers del TNC

26/10/17 al 29/10/17.

A Kinshasa, un home de negocis occidental rep la visita d'un ancià congolès que li vol fer conèixer el seu fill perquè se l'endugui amb ell quan torni al vell continent. D'improvís, amb la intermediació d'una intèrpret que s'ha tancat a viure a l'hotel on té lloc la trobada, emergirà una realitat condemnada a la invisibilitat pel món occidental.

El prestigiós compositor i director d'orquestra Miquel Ortega, reconegut internacionalment pels seus treballs lírics, ha assumit la invitació de traslladar al llenguatge operístic aquesta obra tan celebrada de Lluïsa Cunillé, considerada un dels millors textos que ha donat la dramàtúrgia catalana en els últims anys.

Seminaris

Amb motiu de l'epicentre dedicat a Lluïsa Cunillé, diverses universitats estrangeres han organitzat seminaris i activitats sobre l'autora, en col·laboració amb el TNC. Algunes de les universitats implicades són: Queen Mary University of London (GB), University of Chicago (EUA), University of Richmond (EUA), Università degli Studi di Milano (IT), Scuola d'Arte Drammatica Paolo Grassi (Milà, IT) i la Université Grenoble-Alpes (FR).

Islàndia

El viatge d'un jove de 15 anys obligat a endinsar-se al fons de les tenebres d'una societat en fallida

La fallida bancària portarà un adolescent islandès a emprendre un pelegrinatge iniciàtic cap a Nova York, a la recerca de la seva mare. En aquest viatge al cor de les tenebres d'un sistema que trontolla, el jove anirà coneixent diverses realitats que el faran particip de la profunda depressió que està conduint el món occidental a una ruïna inevitable.

Escrita just quan començava a esclatar l'última gran crisi que va sacsejar l'economia mundial, Islàndia és una de les obres majors de la dramaturga Lluïsa Cunillé, que amb la seva lucidesa dissectiona el moll de l'os d'aquest circ grotesc que enlluerna la nostra societat.

Text publicat: Arola Editors i TNC Clubs de lectura "Llegir el teatre", TNC/Biblioteques públiques de Catalunya.

TEATRE NACIONAL
DE CATALUNYA

Islàndia

Islàndia de Lluïsa Cunillé

Direcció
Xavier Albertí

Escenografia
Max Glaenzel

Il·luminació
Ignasi Camprodon

Vestuari
María Araujo
Marian García

So
Lucas Ariel Vallejos

Caracterització
Àngels Palomar

Vídeos
Maria Andreu
Júlia Genís
Max Glaenzel

Ajudant de direcció
Albert Arribas

Ajudant d'escenografia
Josep Iglesias

Alumnes en pràctiques del Màster en disseny escenogràfic d'ELISAVA
Elodie Chiper
Anna Gil

Alumna en pràctiques del grau d'arts escèniques de l'Escola Universitària ERAM
Diana Sofia Muñoz

Construcció d'escenografia
Taller Jorba-Miró, Scp

Confecció de vestuari
Sombrerería Mil
I.T.

TEATRE NACIONAL
DE CATALUNYA

Islàndia

Repartiment

Jordi Oriol
Home

Paula Blanco
Jove

Abel Rodríguez
Noi

Oriol Genís
Metge

Joan Anguera
Viatger

Lurdes Barba
Dona gran

Albert Prat
Robinson

Joan Carreras
Delamarche

Albert Pérez
Client

Àurea Márquez
Mare

Producció
Teatre Nacional de Catalunya

Agraïments
Punto Blanco, Horacio Ruben Sosa, Joan Carreras Glaenzel, Jimmy Störm, Helena Font

Islàndia

Xavier Albertí, director de l'espectacle

Islàndia és una de les millors obres de la Lluïsa Cunillé. Això vol dir que també és una de les obres majors del teatre català. Perquè la Lluïsa, de qui he tingut la sort de poder conèixer a fons el seu univers des dels inicis, és una de les veus més interessants del teatre contemporani.

En aquest viatge islandès, l'autora hi planteja un retrat col·lectiu, que dissectiona les arrels profundes dels trasbalsos que han sacsejat el nostre món durant els últims deu anys, sense renunciar a escoltar —amb una humanitat impressionant— les raons individuals, diferents, contradictòries, de cada personatge amb qui ens podem creuar durant aquest periple al centre de la crisi d'una societat segrestada per les dinàmiques econòmiques.

Unes dinàmiques econòmiques en què tot gira entorn de la confiança en el «valor» inesquivable d'uns símbols abstractes —els diners— capaços de crear un imaginari global, amb tota mena de jerarquies a petita i gran escala, que sovint són terriblement violentes i alhora fortament llamineres.

Amb la seva saviesa, la Lluïsa ens proposa que, abans d'emprendre aquest viatge tan profund, tornem a tenir quinze anys. Ens situa en la que va ser, probablement, la primera gran frontera de la nostra vida, un moment vital fonamental per a cadascú de nosaltres, en el qual vam decidir tantes coses sense potser saber-ho, i en el qual segurament vam començar a renunciar —per activa o per passiva— a ser aquella persona que volíem ser.

Amb la seva saviesa, la Lluïsa ens ofereix una segona oportunitat per escoltar —amb la major humanitat— els trasbalsos de la crisi, i emprendre un viatge a les arrels on estan en joc els fonaments de la nostra identitat.

Islàndia

Pròleg d'*Islàndia*, escrit per Enric Juliana: Viatge al centre de la crisi

L'any 2008 Islàndia va petar. Va ser un dels primers ploms a saltar com a conseqüència de la intoxicació massiva del sistema financer internacional. Fem memòria. Tot va començar amb les hipoteques enverinades dels Estats Units. Amb el vist-i-plau del president Bill Clinton, els bancs nord-americans havien obert línies de crèdit a persones d'escassa solvència econòmica per tal que poguessin comprar el seu habitatge. Hipoteques d'alt risc, amb una quota més elevada que la d'un crèdit personal. Negoci i política. Una operació que volia eixamplar les fronteres psicològiques de la classe mitjana nord-americana, ja que la propietat de l'habitatge, encara que l'hagis de pagar escarrassadament, sempre serà signe de prosperitat i progrés. Diguem-ho tot, Clinton també volia eixamplar les fronteres electorals del Partit Demòcrata nord-americà.

Tot anava bé. Els pobres pagaven les quotes, les immobiliàries venien apartaments arregladets i els bancs empaquetaven els crèdits *subprime* amb altres productes financers i els col·locaven en el mercat internacional. Bancs europeus i d'altres indrets del món compraven aquests paquets sense saber què hi havia dins, com si fossin capses sorpresa de la nit de Sant Joan. Cap regulació específica els obligava a donar més informació. Les principals agències de *rating* donaven bones qualificacions a aquests productes sofisticats. Compreu-los, no hi ha cap problema. La roda anava girant perquè en el món de les finances tot va bé mentre hi ha confiança. Un dia la Reserva Federal dels Estats Units va apujar els tipus d'interès. Immediatament van anar cap amunt les quotes de les hipoteques i al cap de poc temps va començar a augmentar el nombre de morosos. Es jugava al límit, com sempre li agrada fer al capitalisme. El mercat de l'habitatge havia anat perdent valor després de l'esclat inversor posterior als atemptats de l'11 de setembre del 2001. Sempre la mateixa història: la por i la confiança en lluita. Els habitatges valien menys, els morosos anaven en augment, els embargaments eren cada cop més freqüents, les immobiliàries tancaven i finalment la crisi de confiança va saltar a la borsa. Què carai hem estat venent? El circuit financer internacional estava infestat de paquets tòxics difícils d'identificar. Els balanços dels bancs europeus i d'altres països del món que havien comprat *delicatessen* nord-americanes estaven sota sospita. Ningú sabia la veritat dels seus comptes. La crisi de confiança anava en augment. Cap banc es refiava dels altres. I va petar Islàndia.

A Islàndia no s'hi construïen gaires pisos. Fa fred, molt fred, i tothom ja té casa. Els seus 330.000 habitants –poc més que la població de l'Hospitalet de Llobregat– vivien raonablement bé, confiats en el bon rendiment dels estalvis al banc. Els ho pagaven molt bé. Van arribar a oferir-los el 15% d'interès. Amb els estalvis de tres-centes mil persones del bell nord glaçat i els beneficis de la pesca del bacallà no es pot aixecar un imperi financer, però els bancs islandesos van voler jugar fort a la gran ruleta del món. L'eufòria és contagiosa. La depressió, també. Ja que el mercat domèstic era petit, els bancs d'Islàndia, sotmesos a una regulació molt laxa des del 2001, van finançar la seva expansió amb crèdits del mercat interbancari i van captar dipòsits a l'exterior. L'eufòria fabrica eufòria. Els islandesos també es van voler endeutar. Cap a l'any 2007, el deute dels islandesos era equivalent al 213% de la renda disponible. I els que no s'endeutaven tenien els diners ben guardats al banc: un 15% d'interès! Els bancs islandesos eren una llaminadura per a molts inversors europeus ja que el

Islàndia

tipus màxim a la zona euro era del 4%. (El 5% al Regne Unit). Posseir un compte amb corones islandeses en un banc de Reykjavik l'any 2007 era com tenir terra a L'Havana.

La massa monetària va créixer de manera espectacular. La bola es va fer molt grossa i aleshores la desconfiança va trucar a la porta. Ja que els bancs internacionals no es refiaven de ningú, els inflats bancs islandesos van començar a tenir greus dificultats per a refinançar-se. Els van tancar l'aixeta. El Banc Central d'Islàndia no tenia prou recursos per garantir el deute dels bancs privats. El sistema bancari islandès va col·lapsar la tardor del 2008. Va ser una de les fallides més grosses de la història si es pren com a referència el modest volum de l'economia islandesa. Els tres bancs principals del país van ser nacionalitzats i el govern va haver de demanar ajut al Fons Monetari Internacional, mentre es negociava un gran crèdit amb Rússia, que va posar els peus de punta a l'OTAN. (Islàndia té una posició geomilitar molt interessant a l'Atlàntic nord. La base de l'OTAN al port de Keflavik, molt a prop de Reykjavik, va tenir un paper important en el control de les operacions aèries i navals soviètiques i ara vigila els moviments de la flota russa del nord, amb base a Murmansk).

Es van congelar els dipòsits bancaris i això va provocar una monumental batalla jurídica amb el govern britànic. Més de 300.000 britànics, l'equivalent de la població islandesa, tenien comptes molt ben remunerats als bancs d'Islàndia. El primer ministre Gordon Brown va arribar a invocar la legislació antiterrorista per congelar els actius del banc islandès Landsbanki al Regne Unit. Els islandesos van sortir al carrer protestant contra els bancs, contra el govern (que va dimitir a començaments del gener del 2009) i contra el mateix Parlament.

Islàndia va petar i va esdevenir un dels grans símbols de la primera gran crisi del segle XXI. Espanya va creure durant uns mesos que aquella bola mai no creuaria els Pirineus. Recordem les obstinades declaracions de José Luis Rodríguez Zapatero negant la gravetat de la crisi. Els bancs espanyols havien comprat pocs paquets *subprime*, enfeinats com estaven en el finançament de la bombolla immobiliària hispànica, que ben aviat explotaria. La cadena de desconfiança era tan forta que també va posar en alerta el deute de tots els països del sud d'Europa. Durant uns mesos la continuïtat de l'euro va estar en joc.

Heus aquí com el moviment de la cua d'un bacallà a les costes d'Islàndia va acabar provocant l'enfonsament de l'economia grega, que els estalviadors alemanys es van negar a finançar amb crèdits extraordinaris, tot i compartir la mateixa moneda. La bafarada de vapor d'un guèiser islandès va accelerar la ruïna de moltes caixes d'estalvi espanyoles. Islàndia va esdevenir un símbol. Islàndia, bell nord glaçat, és metafòrica. Jules Verne, gran escriptor d'aventures, va imaginar que a Islàndia hi ha la porta que condueix cap al centre de la Terra, on fa molta calor, la vegetació és immensa i els dinosaures són temibles. La porta misteriosa es troba a l'interior del volcà Snæfellsjökull, va escriure Verne a l'emocionant *Viatge al centre de la Terra*.

A Islàndia hi ha la porta que ens condueix al centre narratiu de la crisi. Així ho ha entès Lluïsa Cunillé amb aquesta obra lúcida en què un jove islandès marxa cap a Nova York cercant la seva mare. Un viatge trist, anguniós i incert en què cada episodi

TEATRE NACIONAL
DE CATALUNYA

Islàndia

és una baula de la cadena de desconfiances. Ningú ja no es refia de ningú. Tothom fa trampes, fins i tot el venedor de *hot-dogs* a Wall Street. Mentre arriben els robots, el món ha esdevingut encara més estrany.

El viatge iniciàtic del noi islandès ens parla d'aquesta estranyesa, amb registres del teatre de Beckett. No en sé gaire de teatre i no voldria pas equivocar-me, però llegint *Islàndia* he vist el retorn de l'existencialisme. Un existencialisme que ja no és fruit d'una gran guerra, sinó d'una època en què el cop de cua d'un bacallà a les costes d'Islàndia pot enfonsar vides i hisendes a la Mediterrània. La Gran Desconfiança, mentre venen els robots.

MOLTES GRÀCIES!

Patrocinador

Damm
Fundació

Protectors

 Obra Social "la Caixa"

B Sabadell
Fundació

FUNDACION
ACS

Benefactors

Coca-Cola

Gramona

LA VANGUARDIA

3

CATALUNYA
RÀDIO

Col·laboradors

 abertis

Catalunya
DENOMINACIÓ D'ORIGEN

 COMSA
CORPORACIÓN

 Port de Barcelona

MARC MARTÍ

serunion

LASER
AUDIOVISUALS

ESTEVE

 el Periódico

Nestlé
CAJA ROJA

CANDELAS

EL PUNT AVUI+

MONTIBELLO
EXPERIENCE BEAUTY

a
ara.cat

RAC1